

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 494/2025
25.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица и Јасминке Обућина, чланова већа, у парници тужиоца „DICE“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Даница Радивојевић, адвокат из ..., против туженог Aik Bank АД Београд, кога заступа Сара Пенђер, адвокат из ..., уз учешће умешача на страни туженог Јавног извршитеља АА из ..., чији је пуномоћник Ана Матић, адвокат из ..., ради накнаде штете, вредност предмета спора 411.546.800,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5297/24 од 27.03.2025. године, у седници одржаној 25.09.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5297/24 од 27.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 703/22 од 09.09.2022. године, у ставу I изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев на обавезивање туженог да тужиоцу плати износ од 411.546.800,00 динара, са законском затезном каматом почев од 18.02.2022. године па до исплате. Ставом II изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 524.625,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 5297/24 од 27.03.2025. године, у ставу I изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Привредног суда у Београду П 703/22 од 09.09.2022. године. Ставом II изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде, тужилац је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињене пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао правноснажну пресуду применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11 ... 10/23), па је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Нису основани ревизијски наводи о томе да је побијана одлука захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. ст. 1. Закона о парничном поступку, а у вези са чланом 396. Закона о парничном поступку, јер у другостепеној одлуци нису оцењени сви жалбени наводи. Другостепени суд је у поступку по жалби ценио наводе који су у њој садржани и које је сматрао релевантим, при чему у случају да прихвата утврђено чињенично стање и примену материјалог права из првостепене пресуде није био у обавези да детаљно образлаже своју одлуку, према члану 396. ст. 2. Закона о парничном поступку. Такође, оваквим ревизијским наводима се по садржини суштински указује да су нижестепене одлуке захваћене битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. Таква битна повреда не представља дозвољени ревизијски разлог предвиђен у члану 407. Закона о парничном поступку, због чега наводи ревидента у том делу нису од утицаја у ревизијском поступку.

Према утврђеном чињеничном стању у првостепеном поступку, Уговором о цесији од 01.07.2021. године и његовим Анексом бр. 1, Cube real estate ДОО уступио је тужиоцу своје потраживање према правном претходнику туженог, уз навођење парница које је тужилац покренуо против правног претходника туженог, Јавног извршитеља АА и ББ. Утврђено је да је у предмету П 106/15, односно П 5239/18 који се води пред Привредним судом по тужби тужиоца Cube real estate ДОО Београд, против тужених Intel Computers АД Београд, Sberbank АД Београд и Intel АД Београд, донета правноснажна пресуда П 5239/18 од 07.04.2022. године, којом је између осталог одбијен тужбени захтев за утврђивање ништавости дела члана 5. тачка 1. Уговора о дугорочном кредиту за обртна средства бр. 285-0000000054402-25 од 31.03.2011. године и заложне изјаве дате од стране друштва Intel Computers АД Београд од 31.03.2011. године под Ов I бр. 47682/11 од 06.04.2011. године, док је у предмету П 590/19 по тужби тужиоца Cube real estate ДОО Београд, против туженог Sberbank АД одбачена тужба тужиоца којом је тражио да се утврди да су недопуштени предмет и основ заложне изјаве Ов бр. 47682/11 од 06.04.2011. године као инструмент обезбеђења хипотеком по уговору о дугорочном кредиту за обртна средства бр. 285-0000000054402-25 од 31.03.2011. године који уговор је закључен између Volksbank АД Београд, као банке и Intel Computers АД Београд као корисника и Intel АД Београд, као јемца, те да је тужилац изјавио жалбу на решење дана 04.07.2022. године.

Тужилац тврди да је претрпео штету од стране туженог из разлога што су по предлогу туженог донети закључци о обустави и наставку спровођења извршења пред другим јавним извршитељем, а мимо одлуке суда о томе, те да је управо због промене јавних извршитеља и то без укидања претходно спроведених радњи супротно одредбама Закона о извршењу и обезбеђењу, непокретност продата за нижи износ од тржишне вредности.

Првостепени суд је становишта да се у овом поступку не може преиспитивати рад јавних извршитеља у виду донетих закључака, с обзиром да тужилац није усмерио свој захтев према њима. Осим наведеног, закључује да у радњама тужене банке да затражи промену јавног извршитеља нема никаквих радњи које могу водити настанку штете за уступеоца, да штета у означеном извршном поступку не постоји, обзиром да се ради о продаји непокретности на основу правноснажног и извршног решења о извршењу Првог

основног суда у Београду И 26428/13 од 27.08.2013. године на основу заложних изјава по предлогу банке као извршног повериоца против уступиоца као извршног дужника. Наведено решење је извршено при чему нема никаквих доказа да је уступилац успешно искористио било које правно средство које му је по Закону о извршењу и обезбеђењу било на располагању у наведеном извршном поступку. Такође, ни цена непокретности која је продата у извршном поступку не може бити предмет преиспитивања у овом поступку. Првостепени суд закључује да тужени својим радњама није причинио односно проузроковао штету уступиоцу нити постоји било каква узрочно-последична веза између радњи туженог и штете на имовини уступилаца, у смислу члана 154. став 1. у вези са чланом 155. Закона о облигационим односима.

Другостепени суд налази да је првостепена одлука правилна. Тужилац је у тужби навео да је уступилац претрпео материјалну штету, а која се огледа у губитку удела у непокретности и то 1310 m² који је тужиоцу противправно одузет, тако што је од невласника продат трећем лицу. Такође, тужилац је у току поступка навео да је непокретност продата у 2019. години по ценовнику из 2015. године, па тражи накнаду штете по ценама из 2019. године. Јавна продаја је извршена на основу закључка јавног извршитеља од 12.06.2015. године (претходног), а продаја је извршена од стране новог јавног извршитеља на основу наведене процене из 2015. године, дана 20.02.2019. године. Тужени је захтевао у поступку спровођења извршења промену јавних извршитеља, а по ком предлогу је јавни извршитељ АА поступио и одредио да се поступак извршења настави пред јавним извршитељем ББ, у ком поступку спровођења извршења је дошло до продаје предметне непокретности и из добијене купопродајне цене је дошло до намирења извршног повериоца, тужене.

И према становишту другостепеног суда у наведеним радњама туженог, нема противправности, с обзиром да извршни поверилац у извршном поступку може да предлаже радње које ће јавни извршитељ предузети, а у вези наведеног предлога, јавни извршитељ доноси одлуку тиме што дозвољава или одбија предлог извршног повериоца да се спроведу одређене радње. Тиме што је извршни поверилац предложио промену јавног извршитеља исти није могао да проузрокује штету на имовини тужиоца, јер реализацији наведеног предлога претходи радња од стране јавног извршитеља, а то је закључак којим се одобрава спровођење наведене –предложене радње, а по основу које је у каснијем поступку након промене јавног извршитеља дошло и до продаје предметне непокретности, па између предлога овде туженог и продаје предметне непокретности у извршном поступку, нема узрочно последичне везе.

Ревизијом се оспорава изнето становиште другостепеног суда. Ревидент наводи да је суд погрешно применио одредбе Закона о извршењу и обезбеђењу из 2015. године, уместо закона који је важио у време покретања извршења, а који није познавао могућност промене јавног извршитеља. На тој погрешној правној основи суд је закључио да у радњама тужене банке нема противправности. Даље се истиче да је суд одбио да изведе доказе саслушањем јавних извршитеља и банкарских службеника, као и увидом у банкарску документацију, чиме је онемогућено утврђивање евентуалне координације и договора између тужене банке и извршитеља, као и одговорности банке за поступање својих запослених. Ревидент указује да суд није применио одредбе Закона о облигационим односима о солидарној одговорности (члан 206), нити одредбе о одговорности правног лица за штету коју проузрокују његови запослени (чланови 170. и 171. ЗОО), иако је тужилац тврдио да су тужени и јавни извршитељи заједнички и договорно проузроковали штету продајом непокретности 2019. године по процени из

2015. године. Због непримене наведених одредби погрешно је применио и чланове 154. и 155. ЗОО, те није утврдио постојање и висину штете. Ревидент истиче да се у спору не захтева преиспитивање или поништај одлука извршитеља, већ накнада штете због противправног и координисаног поступања тужене банке и извршитеља.

Ревизија није основана.

Према становишту Врховног суда нижестепени судови су правилно применили материјално право када су одбили тужбени захтев. Правилан је закључак нижестепених судова да се у овом парничном поступку не може испитивати законитост појединачних одлука извршитеља, већ искључиво постојање противправне радње туженог и узрочне везе са евентуалном штетом која је проузрокована тужиоцу. Захтев тужене у извршном поступку за промену јавног извршитеља није могао да проузрокује штету на имовини тужиоца. Ирелевантни су наводи ревизије у погледу погрешне примене Закона о извршењу и обезбеђењу, јер то није одлучно за исход ове парнице. Другостепени суд није засновао своју одлуку на оцени законитости појединачних процесних радњи у извршном поступку, већ је правилно закључио да чак и под претпоставком да је дошло до неправилности у извршном поступку, то само по себи не значи постојање грађанскоправне одговорности тужене банке за штету.

Неосновано тужилац указује на неправилну примену одредаба о солидарној одговорности. Сама чињеница да је банка као извршни поверилац предлагала промену извршитеља у извршном поступку не може се сматрати противправним понашањем, нити основом за солидарну одговорност за евентуалне неправилности у раду јавних извршитеља. Тужилац заснива тужбени захтев на тврдњи да су одлуке и радње извршитеља биле незаконите, чиме се посредно захтева оцена законитости извршног поступка, што не може бити предмет парничног поступка за накнаду штете против банке. Јавни извршитељи нису запослени нити органи тужене банке, нити банка има овлашћења да им налаже начин поступања у извршном поступку. Како тужилац није доказао противправност поступања тужене банке, правилно су судови оценили да нема основа за примену одредаба о накнади штете из чланова 154. и 155. ЗОО.

Остали наводи ревизије се, у претежном делу, свде на понављање жалбених навода, као и на оспоравање чињеничног стања што, сагласно члану 407. став 2. ЗПП, није дозвољен ревизијски разлог.

У складу са изнетим, Врховни суд одбио је ревизију туженог као неосновану, применом одредбе члана 414. ЗПП.

**Председник већа – судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**